

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Ing. J. P.**, zast. Mgr. Petrou Schinnenburgovou, advokátkou, se sídlem V Nových domcích 13, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, se sídlem Náměstí Svobody 471, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 7. 2013, č. j. 6 Ad 11/2010 - 67,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 2. 7. 2013, č. j. 6 Ad 11/2010 - 67, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 22. 6. 2008, č. j. 1221-2/2008-1304, a rozhodnutí ředitele Ředitelství personální podpory ze dne 1. 2. 2008, č. j. 329/2008 - 4614, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. V řízeních o kasační stížnosti a o žalobě proti rozhodnutí náčelníka Generálního štábu Armády České republiky ze dne 22. 6. 2008, č. j. 1221-2/2008-1304, je žalovaný **p o v i n e n** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 19.826 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Petry Schinnenburgové.

O d ů v o d n ě n í :

Ředitel Ředitelství personální podpory rozhodnutím ze dne 1. 2. 2008, č. j. 329/2008 - 4614, podle § 151 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 221/1999 Sb.“) zamítl žádost žalobce o doplacení

rozdílu náhrad zvýšených životních nákladů za dobu studia ve Spolkové republice Německo v době od 1. 10. 2003 do 23. 9. 2005.

Náčelník Generálního štábu Armády České republiky rozhodnutím ze dne 22. 6. 2008, č. j. 1221-2/2008-1304, podle § 153 zákona č. 221/1999 Sb. zamítl odvolání a potvrdil uvedené rozhodnutí prvního stupně.

V odůvodnění rozhodnutí o odvolání se uvádí, že podle podmínek obsažených v propozicích studia na Akademii velení Bundeswehru, jež potvrdilo Spolkové ministerstvo obrany dne 14. 6. 2004, je příslušníkům Armády České republiky po dobu studia poskytováno ubytování a strava zdarma. Kopie potvrzení Akademie velení Bundeswehru ze dne 18. 3. 2004 informuje o tom, že žalobci a jeho rodině nemůže být po dobu studia úředně poskytnuto žádné ubytování. Při posouzení významu a důkazní hodnoty obou těchto dokumentů je podle odvolacího orgánu nutné vycházet z obsahového charakteru informací z nich vyplývajících. V případě propozic studia se hovoří o studentech (českých důstojnících), konkrétně o žalobci. V rámci pomoci při vojenském vzdělávání je tedy ze strany Bundeswehru hrazeno ubytování a strava pouze dotčenému studentovi, a to výhradně ve společných ubytovacích a stravovacích zařízeních. Potvrzení Akademie velení Bundeswehru pak podává informaci o tom, že žalobci a jeho rodině nemůže být po dobu studia úředně poskytnuto žádné ubytování. Toto potvrzení však jen zohledňuje skutečnost, že žalobce je již v místě studia se svou rodinou. Jelikož do vojenských objektů nemají neoprávněné civilní osoby vstup povolen, vydal vedoucí kurzu potvrzení o tom, že nelze ubytovat rodinu žalobce v místě studia. Uvedené potvrzení tak nevyvrací obsah propozic studia, neboť kdyby byl žalobce v místě studia sám a žádal zde o ubytování a stravu, byla by mu tato plnění poskytnuta zdarma ze strany Bundeswehru. Ubytovaní a stravu pro rodinu žalobce však Bundeswehr nezajišťuje. Nelze tedy souhlasit s názorem žalobce, že propozice studia jsou dokladem formální povahy a že naproti tomu je potvrzení Akademie Bundeswehru dokladem o fakticky poskytnutém plnění. Žalobci bylo v místě studia zabezpečeno bezplatné ubytování a strava ze strany Bundeswehru. Bylo pouze jeho rozhodnutím tato bezplatná plnění nevyužít a v místě studia být doprovázen manželkou a dětmi.

Dále odvolací orgán citoval ustanovení § 79 odst. 3 zákona č. 221/1999 Sb., § 3 odst. 2 nařízení vlády č. 62/1994 Sb., o poskytování náhrad některých výdajů zaměstnancům rozpočtových a příspěvkových organizací s pravidelným pracovištěm v zahraničí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 62/1994 Sb.“) a čl. 82 odst. a) a b) rozkazu ministra obrany České republiky č. 34/2002 (dále jen „rozkaz č. 34/2002“). Zdůraznil, že v obou odstavcích čl. 82 rozkazu č. 34/2002 se hovoří o zabezpečení ubytování a stravy pro vojáka, a nikoli pro členy jeho rodiny. Dále poukázal na to, že následuje-li vojáka do země studia v zahraničí manželka, zvyšuje se náhrada zvýšených životních nákladů v souladu s § 3 odst. 3 nařízení vlády č. 62/1994 Sb. a čl. 85 rozkazu č. 34/2002 o 5 % až 20 % základní sazby stanovené podle čl. 82 téhož rozkazu, a to za předpokladu, že následování vojáka manželkou dříve povolil příslušný služební orgán. Takový souhlas služebního orgánu však založil pouze nárok žalobce na vyšší náhradu zvýšení životních nákladů, která má kompenzovat náklady vzniklé manželce vojáka v důsledku ztráty příjmu ze závislé činnosti a funkčních požitků. Procentní míra náhrad zvýšených životních

pokračování

nákladů podle čl. 82 odst. b) rozkazu č. 34/2002 byla stanovena ve výši 29 % pro rok 2003 a 2004 a ve výši 28 % pro rok 2005. Jelikož však žalobci bylo v místě studia zabezpečeno bezplatné ubytování a strava od Bundeswehru, byla mu správně přiznána a vyplacena náhrada zvýšených životních nákladů ve výši 25 % podle čl. 82 odst. a) rozkazu č. 34/2002 se zvýšením o dalších 20 % podle čl. 85 téhož rozkazu.

Podle závěru odvolacího orgánu bylo tedy rozhodnutí prvního stupně vydáno v souladu s právními předpisy.

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 2. 7. 2013, č. j. 6 Ad 11/2010 - 67, žalobu jako nedůvodnou zamítl. V odůvodnění tohoto rozsudku soud uvedl, že podle podmínek obsažených v propozicích týkajících se předmětného studia bylo žalobci v místě studia ze strany Bundeswehru zabezpečeno bezplatné ubytování a strava. Žalobce tak naplnil předpoklady pro přiznání a výplatu náhrad zvýšených životních nákladů podle čl. 82 odst. a) rozkazu č. 34/2002. Faktické neposkytnutí těchto bezplatných plnění bylo důsledkem jejich nevyužití žalobcem, nikoli předpokladem pro přiznání a výplatu náhrady zvýšených životních nákladů ve výši 29 % podle čl. 82 odst. b) rozkazu č. 34/2002. Jinými slovy řečeno, skutečnost, že takto zabezpečená bezplatná plnění žalobce nevyužil, neboť byl do místa studia doprovázen manželkou a dětmi, kterým bezplatná plnění nemohla být poskytnuta, nezakládá nárok žalobce na přiznání a vyplácení náhrad zvýšených životních nákladů v uvedené výši. Na stanovených podmínkách studia, které žalobci jednoznačně zabezpečovaly bezplatné ubytování a stravu, nemohl nic změnit ani dodatečný souhlas Armády České republiky žalobci s následováním jeho rodinných příslušníků do místa studia. V tomto kontextu je třeba hodnotit i potvrzení Akademie velení Bundeswehru ze dne 18. 3. 2004, ve kterém se uvádí, že žalobci a jeho rodině nemůže být po dobu studia úředně poskytnuto žádné ubytování.

Městský soud tedy učinil závěr, že náhrada zvýšených životních nákladů byla žalobci přiznána a vyplacena ve výši 25 % v souladu s čl. 82 odst. a) rozkazu č. 34/2002. Pro posouzení zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí přitom není podstatné, že ubytování pro celou žalobcovu rodinu nebylo německou stranou poskytováno bezplatně. Rozhodné je to, že v souvislosti se studiem mohl být žalobce ubytován bezplatně. Skutečnost, že jej pod dobu studia v Německu doprovázela manželka s dětmi, nemohla vést k závěru o přiznání jím požadované výše náhrad zvýšených životních nákladů. Společný pobyt manželů a s tím spojené zvýšení nákladů odráží čl. 85 rozkazu č. 34/2002. Za této situace nelze přisvědčit námitce žalobce, že jednáním žalovaného došlo k porušení čl. 10 odst. 2 a čl. 32 odst. 1, 4 a 5 Listiny základních práv a svobod a § 2 odst. 4 zákona č. 221/1999 Sb. Není přitom rozhodné, jak a kdy byl žalobce informován o podmínkách studijního pobytu, neboť tyto informace mu byly známy z propozic studia na Akademii velení Bundeswehru.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonem stanovené lhůtě kasační stížnost.

V ní namítl, že z rozsudku městského soudu a z rozhodnutí o odvolání jasně vyplývá nepochopení institutu rodiny a povinností členů rodiny vůči sobě navzájem.

Žalovaný jej vyslal s rodinou do zahraničí, když mu udělil k tomu souhlas, a to nikoli dodatečný. Pokud tedy pobýval v cizině se svou rodinou, je nutno na něho a jeho rodinu nahlížet jako na jednu jednotku. Tuto skutečnost však odvolací orgán i městský soud zcela ignorovaly a jen se opakovaně omezily na tvrzení, že mu byla strava a ubytování zajištěny bezplatně a že toho nevyužil. Právo na tato bezplatná plnění mohl skutečně využít sám. To by však prakticky znamenalo, že by svoji rodinu přivezl do Hamburku, před kasárnami se s ní rozloučil a poslal ji, aby si hledala vlastní bydlení a zajistila stravu. Trvání na takovém řešení je protiústavní, protizákonné a v rozporu principy spravedlnosti, zdravého rozumu a lidskosti jako takové, neboť by jím byla jeho rodina fakticky plně rozdělena. Pokud by měl v úmyslu být plně od své rodiny odloučen, tak by žádný souhlas žalovaného nepotřeboval. Smyslem žádosti o vyslání vojáka do zahraničí s rodinou je umožnit vojákům vést pokud možno normální rodinný život a plnit rodinné a manželské povinnosti stanovené v § 18 zákona o rodině, tedy žít spolu, být si věrni, vzájemně respektovat svoji důstojnost, pomáhat si, společně pečovat o děti a vytvářet zdravé rodinné prostředí.

Podle další kasační námitky se stěžovatel nemohl stravovat a bydlet zadarmo, neboť to nebylo umožněno jeho rodině, kterou si na základě souhlasu žalovaného vzal sebou do zahraničí. Něco jiného by bylo, kdyby mu byly kryty jeho náklady při pobytu v zahraničí i mimo kasárna, avšak něco takového mu poskytnuto nebylo. Proto byl postaven před volbu buď opustit svou rodinu a mít vše zadarmo, anebo s rodinou zůstat a být bez náhrad, tedy ocitnout se s celou rodinou ve finanční nouzi. Za této situace se zachoval v souladu se zákonem a dobrými mravy a se souhlasem žalovaného odjel na studijní pobyt do zahraničí se svou rodinou. Z tohoto důvodu mu nebylo na německém území poskytováno ubytování a strava zdarma a je tak nutné na něho nahlížet jako na vojáka, kterému příslušná země neposkytuje plnění uvedené v čl. 82 odst. a) rozkazu č. 34/2002. Proto mu příslušela náhrada zvýšených životních nákladů ve výši 29% podle čl. 82 odst. b) téhož rozkazu, a nikoliv ve výši 25% jak bylo nesprávně vypláceno žalovaným.

Podle názoru stěžovatele je tedy žalobou napadené rozhodnutí nezákonné a protiústavní, neboť porušuje jeho právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a právo na ochranu rodičovství a rodiny. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu i rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zrušil.

Žalovaný se ve svém vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil se závěry učiněnými městským soudem a navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že rozkazem náčelníka sekce personalistiky Generálního štábu Armády České republiky č. 515 ze dne 22. 8. 2003 byl stěžovatel vyslán

pokračování

dne 15. 9. 2003 k dennímu studiu velitelsko-štábního operačního kursu Akademie velení Bundeswehru v Hamburku, Spolková republika Německo, s předpokládaným ukončením dne 23. 9. 2005. Současně byl tímto rozkazem služebně zařazen na systematizované místo posluchač kursu v zahraničí sekce personalistiky Generálního štábu Armády České republiky. Dne 5. 9. 2003 náčelník sekce personalistiky Generálního štábu Armády České republiky vyslovil souhlas s pobytem rodinných příslušníků stěžovatele v místě jeho studia.

Z platových výměrů a oznámení o výši náhrady zvýšených životních nákladů za období let 2003 až 2005 vyplývá, že stěžovateli byly po dobu studia v Německu přiznány a vyplaceny náhrady zvýšených životních nákladů ve výši 25 % podle čl. 82 odst. a) rozkazu č. 34/2002 a ve výši 20 % podle čl. 85 téhož rozkazu.

Dne 10. 6. 2004 požádal stěžovatel o přiznání náhrady zvýšených životních nákladů ve výši 29 % podle čl. 82 odst. b) rozkazu č. 34/2002 od 14. 9. 2003 a o doplacení rozdílu náhrady od stejného data. Svoji žádost odůvodnil nezajištěním bezplatného ubytování a stravy ze strany Německa i České republiky. K doložení tohoto tvrzení předložil stěžovatel kopii potvrzení Akademie velení Bundeswehru ze dne 18. 3. 2004, podle něhož jemu ani jeho rodině nemůže být úředně poskytnuto žádné ubytování. V řízení o uvedené žádosti byl opatřen text propozic studia na Akademii velení Bundeswehru, z něhož vyplývá, že ubytování, stravné, výcvik a zdravotní péče v rámci pomoci při vojenském vzdělání v zařízení Bundeswehru jsou bezplatné a hrazeny Bundeswehrem s tím, že tohoto vzdělávání se v době vystavení propozic účastnil i stěžovatel.

Žádosti stěžovatele o přiznání náhrady zvýšených životních nákladů podle čl. 82 odst. b) rozkazu č. 34/2002 však shora uvedenými rozhodnutími správních orgánů nebylo vyhověno.

Podle § 79 odst. 3 zákona č. 221/1999 Sb. má voják s pravidelným místem výkonu služby v zahraničí nárok na stejné náhrady jako zaměstnanci rozpočtových a příspěvkových organizací s pravidelným pracovištěm v zahraničí, které jsou stanovené zvláštním právním předpisem. Jím je nařízení vlády č. 62/1994 Sb., podle jehož § 3 odst. 2 základ pro určení měsíční výše náhrady zvýšených životních nákladů stanoví zaměstnavatel v rozmezí 25 % až 52 % z platu stanoveného zaměstnanci. Tato částka se násobí přepočítávací relací pro zemi výkonu práce. Způsob určení přepočítávací relace je stanoven v příloze k tomuto nařízení vlády. Podle § 3 odst. 3 nařízení vlády č. 62/1994 Sb. pak zaměstnanci, kterého manželka nebo manžel následuje do místa výkonu práce v zahraničí, přísluší náhrada podle odstavce 2, zvýšená o 5 % až 20 %.

Na § 3 odst. 2 a 3 nařízení vlády č. 62/1994 Sb. navazují ustanovení čl. 74, čl. 82 a čl. 85 rozkazu č. 34/2002.

Podle čl. 74 rozkazu č. 34/2002 trvá-li studium v zahraničí déle než devět měsíců, může ředitel personální podpory vojákovi na jeho žádost povolit, aby ho do země studia následovali rodinní příslušníci.

Podle čl. 82 tohoto rozkazu náleží vojákovvi vyslanému ke studiu plat stanovený pro systemizované místo pro studující v zahraničí a měsíční náhrada zvýšených životních nákladů. Procentní výši zvýšených životních nákladů pro příslušný kalendářní rok stanoví ministr obrany nebo služební orgán, který pověřil ministr obrany, na základě ekonomických ukazatelů a v rámci stanoveného limitu. Procentní výměra náhrady zvýšených životních nákladů přísluší vojákovvi po celou dobu pobytu v zahraničí z důvodu studia, a to (z korunového platu, který se násobí přepočítávací relací stanovenou pro zemi, ve které voják studuje) ve výši

- a) 25 %, jedná-li se o vojáka, kterému příslušná země poskytuje cestovní a jiné náhrady nebo obdobné plnění na pokrytí části nákladů (např. na ubytování a stravu), anebo příslušná země nebo Ministerstvo obrany zabezpečují ubytování a stravu bezplatně,
- b) 25 % až 35 %, jedná-li se o vojáka, kterému příslušná země neposkytuje plnění podle odstavce a), ani mu příslušná země nebo Ministerstvo obrany neposkytují bezplatné ubytování a stravu.

Podle čl. 85 rozkazu č. 34/2002 následuje-li vojáka manželka nebo manžel na základě souhlasu vydaného ve smyslu čl. 74 tohoto rozkazu, přísluší mu náhrada zvýšených životních nákladů podle čl. 82 zvýšená o 5 % až 20 %. Toto zvýšení je určeno ke kompenzaci nákladů, které vznikly manželce nebo manželovi vojáka v důsledku ztráty příjmu ze závislé činnosti a funkčních požitků nebo jako osobě samostatně výdělečně činné.

Rozkaz č. 34/2002 tedy v rámci rozmezí stanoveného v § 3 odst. 2 nařízení vlády č. 62/1994 Sb. zakotvil dvě rozdílné výše náhrady zvýšených životních nákladů, které se poskytují vojákům vyslaným ke studiu v zahraničí. Vojákům, kterým příslušná země poskytuje cestovní a jiné náhrady nebo obdobné plnění na pokrytí části nákladů (např. na ubytování a stravu) nebo kterým příslušná země či Ministerstvo obrany České republiky ubytování a stravu přímo bezplatně zabezpečuje, přísluší podle čl. 82 odst. a) rozkazu č. 34/2002 procentní výměra náhrady zvýšených životních nákladů po celou dobu pobytu v zahraničí z důvodu studia ve výši 25 %. Těm vojákům vyslaným ke studiu v zahraničí, jimž příslušná země ani Ministerstvo obrany České republiky takové plnění neposkytuje, pak podle čl. 82 odst. b) rozkazu č. 34/2002 přísluší procentní výměra náhrady ve zvýšené výši 25 % až 35 %.

Voják vyslaný ke studiu v zahraničí má nepochybně nárok na toliko 25 % výměru náhrady zvýšených životních nákladů podle čl. 82 odst. a) rozkazu č. 34/2002 i za situace, kdy nevyužije možnosti bezplatného ubytování a stravování poskytovaného příslušnou zemí a tyto potřeby si sám zajistí jiným způsobem. Podle výslovného znění čl. 82 odst. a) rozkazu č. 34/2002 totiž náhrada jen v takové výši náleží vojáku, kterému příslušná země zabezpečuje ubytování a stravu zdarma, takže není rozhodné, zda voják tato bezplatná plnění skutečně pobírá, či nikoliv. Navíc přiznání náhrady zvýšených životních nákladů v nižší částce odráží skutečnost, že voják má v místě studia příslušnou zemí zajištěny ty

pokračování

nejzákladnější životní potřeby, a proto není zapotřebí mu poskytovat tuto náhradu ve zvýšené výši podle čl. 82 odst. b) rozkazu č. 34/2002.

Znění čl. 74 rozkazu č. 34/2002 však umožňuje vojáku vyslanému ke studiu v zahraničí požádat příslušný služební orgán o povolení, aby ho do země studia následovali i jeho rodinní příslušníci. Jestliže voják toto povolení obdrží, je nutné vycházet z toho, že bude se svou rodinou v cizině společně bydlet a společně se stravovat. V opačném případě by se totiž naprosto vytratil smysl následování rodinných příslušníků vojáka do místa jeho studia v zahraničí. Za této situace je nutné z hlediska stanovení procentní výměry náhrady zvýšených životních nákladů podle čl. 82 rozkazu č. 34/2002 zkoumat, zda příslušná země poskytuje bezplatné ubytování a stravu vojákovi i s jeho rodinnými příslušníky.

Pokud příslušná země taková bezplatné plnění vojákovi vyslanému ke studiu v zahraničí a jeho rodině nezabezpečuje, není splněna podmínka pro přiznání náhrady zvýšených životních nákladů v nižší částce podle čl. 82 odst. a) rozkazu č. 34/2002. Jestliže ubytování a stravu vojákovi společně s jeho rodinou neposkytne bezplatně ani Ministerstvo obrany České republiky ani mu příslušná země neposkytne cestovní a jiné náhrady nebo obdobné plnění na pokrytí části nákladů (např. na ubytování a stravu), pak i gramatický (jazykový) výklad čl. 82 rozkazu č. 34/2002 vede k jasnému závěru o nutnosti poskytnout vojákovi vyslanému ke studiu v zahraničí náhradu zvýšených životních nákladů v procentní výměře ve výši 25 % až 35 % podle odstavce b) téhož ustanovení. K témuž závěru bude nutné dospět i za použití teleologického (účelového) výkladu čl. 82 rozkazu č. 34/2002, neboť pokud voják vyslaný ke studiu v zahraničí nemá v místě studia zabezpečeno bezplatné ubytování a stravování ani mu nejsou poskytnuta plnění na pokrytí části výdajů vynaložených během jeho pobytu v cizině, je zřejmé, že potřebuje náhradu zvýšených životních nákladů ve vyšší částce vypočtené podle čl. 82 odst. b) rozkazu č. 34/2002.

Na tomto závěru nemůže nic změnit ani čl. 85 rozkazu č. 34/2002, který v návaznosti na § 3 odst. 3 nařízení vlády č. 62/1994 Sb. vojákovi, jehož se souhlasem příslušného služebního orgánu následuje manželka do místa studia v zahraničí, přiznává zvýšení náhrady uvedené v čl. 82 o 5 % až 20 %. Toto zvýšení totiž podle výslovné dikce čl. 85 rozkazu č. 34/2002 není určeno na pokrytí nákladů vojáka a jeho rodiny v místě studia v zahraničí, nýbrž výhradně ke kompenzaci nákladů, které vznikly manželce vojáka v důsledku ztráty jejího příjmu ze závislé činnosti a funkčních požitků nebo jako osoby samostatně výdělečně činné. Náhrada zakotvená v čl. 85 rozkazu č. 34/2002 tedy plní jinou funkci než náhrada podle čl. 82 téhož rozkazu.

Lze tedy shrnout, že vojákovi vyslanému ke studiu v zahraničí, kterému bylo služebním orgánem povoleno, aby jej v místě studia následovali rodinní příslušníci, a jemuž společně s jeho rodinou nezabezpečuje příslušná země bezplatné ubytování a stravu, ani mu a jeho rodině není poskytnuto plnění podle čl. 82 odst. a) rozkazu č. 34/2002, náleží procentní výměra náhrady zvýšených životních nákladů ve výši stanovené podle odstavce b) téhož ustanovení.

V projednávané věci nebylo stěžovateli a jeho rodině poskytováno v místě studia žádné ubytování, jak vyplývá z potvrzení Akademie velení Bundeswehru ze dne 18. 3. 2004. Rovněž mu po dobu studia nebylo Spolkovou republikou Německo ani Ministerstvem obrany České republiky poskytováno žádné plnění uvedené v čl. 82 odst. a) rozkazu č. 34/2002. Za této situace mu proto měla být přiznána náhrada zvýšených životních nákladů podle čl. 82 odst. b) rozkazu č. 34/2002.

Městský soud i oba správní orgány tedy pochybily, když učinily závěr o nutnosti stanovení náhrady zvýšených životních nákladů stěžovateli v nižší částce podle čl. 82 odst. a) rozkazu č. 34/2002. Městský soud tedy posoudil příslušnou právní otázku nesprávně, v důsledku čehož byl naplněn důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil. Již v řízení o žalobě zde byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a městský soud by v novém žalobním řízení nemohl učinit nic jiného, než tato rozhodnutí zrušit, neboť stěžovateli náleží náhrada zvýšených životních nákladů podle čl. 82 odst. b) rozkazu č. 34/2002. Proto povaha věci umožňuje Nejvyššímu správnímu soudu, aby o žalobě sám rozhodl a podle § 110 odst. 2 písm. a), § 78 odst. 1, odst. 3 a odst. 4 s. ř. s. současně se zrušením napadeného rozsudku zrušil pro nezákonnost také rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. použitého přiměřeně podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud zrušil nejen rozsudek městského soudu, ale také rozhodnutí obou správních orgánů, rozhodl současně i o nákladech řízení u městského soudu (srov. § 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Stěžovatel měl ve věci úspěch, proto má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení vůči procesně neúspěšnému žalovanému. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o žalobě a v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátkou, zahrnují jeho důvodně vynaložené náklady kromě zaplacených soudních poplatků (2.000 Kč za žalobu a 5.000 Kč za kasační stížnost) také odměnu za zastupování a náhradu výdajů zástupkyně včetně částky odpovídající dani z přidané hodnoty.

Odměna za zastupování byla určena podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném do 31. 12. 2012, ve vztahu k úkonům učiněným v řízení u městského soudu [převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a dvě písemná podání ve věci samé (žaloba ze dne 9. 6. 2011 a další podání ze dne 17. 1. 2011) podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za každý z těchto úkonů právní služby náleží odměna ve výši 2.100 Kč, celkem 6.300 Kč. Ve vztahu k úkonu v řízení u Nejvyššího správního soudu [kasační stížnost podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] byla odměna za zastupování určena podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2013; tj. 3.100 Kč. Náhrada

pokračování

hotových výdajů (režijní paušál) činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za každý z uvedených čtyř úkonů, celkem 1.200 Kč.

Odměna zástupkyně stěžovatele činí 9.400 Kč a náhrada hotových výdajů 1.200 Kč, celkem tedy 10.600 Kč. Zástupkyně stěžovatele prokázala, že je plátcem DPH, proto součást nákladů tvoří rovněž tato daň ve výši 2.226 Kč, tj. 21 % z částky 10.600 Kč. Procesně neúspěšnému žalovanému tak Nejvyšší správní soud uložil povinnost zaplatit úspěšnému stěžovateli na náhradě nákladů řízení částku v celkové výši 19.826 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně stěžovatele.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2013

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu